

Arrest

nr. 169 169 van 7 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 augustus 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 juli 2015 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 19 augustus 2015, met kennisgeving op 9 september 2015, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.07.2015 werd ingediend door :

L., A. (R.R.: (...))

ook gekend als: L., A.nationaliteit: Kosovo

ook gekend als: nationaliteit: Servië geboren te Vucitern op 04.12.1987

B. P., S. (R.R.: (...)) nationaliteit : Népal

geboren te Gaindakot -5 op 24.05.1981

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De elementen van integratie (met name dat betrokkenen sinds februari 2008 in België zouden verblijven en zij geïntegreerd en werkbereid zouden zijn en al deze elementen erop zouden wijzen dat betrokkenen zich wel degelijk zouden aanpassen aan onze levenswijze, zij zich volledig zouden integreren en zij heel veel moeite zouden doen en zij eindelijk rust en stabiliteit zouden hebben gevonden) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tót de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Bovendien leggen betrokkenen hier geen enkel stavingstuk van voor.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Meneer zijn asielaanvraag, ingediend op 08.02.2008, werd afgesloten op 02.10.2008 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Mevrouw haar eerste aanvraag, ingediend op 14.02.2008, werd afgesloten op 16.03.2009 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar tweede procédure, ingediend op 28.05.2009, werd afgesloten op 17.06.2009 met de beslissing 'Weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken, haar dezelfde dag betekend.

De duur van de procedures - namelijk minder dan acht maanden voor de asielaanvraag van Meneer, iets meer dan één jaar en één maand voor de eerste aanvraag van Mevrouw en minder dan één maand voor de tweede procedure van Mevrouw - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Meneer beweert dat zijn ouders, gezien de problemen in hun land, hun land zouden hebben moeten verlaten. Sinds 1988 zouden zijn ouders in Duitsland verblijven. Mevrouw zou haar land van herkomst zijn ontvlucht, uit schrik voor haar leven. Nepal zou eveneens getroffen zijn door aardbevingen, die het land in puin zouden hebben achtergelaten. Verschillende mensenrechten zouden reeds uitspraken hebben gedaan over de erbarmelijke leefomstandigheden en ook de bevoegde Belgische instanties zouden hebben gesteld dat dat er geen repatriëringen naar Nepal zouden mogen worden uitgevoerd. Betrokkenen zouden onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land. Zij zouden bij een terugkeer in een mensonterende en levensbedreigende situatie terechtkomen. Betrokkenen zouden een doelwit vormen in hun land. Ze voegen mediaberichtgeving met betrekking tot de situatie in Nepal toe.

Wat betreft de verwijzing naar de mediaberichtgeving, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze gaan over de algemene toestand in hun land en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te

staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Het invoeren van art. 6 van het EVRM kan eveneens niet weerhouden worden. Dit artikel is immers slechts geldig in burgerlijke en strafrechtelijke zaken en asielrecht is een politiek recht. Inzake administratieve beslissingen die genomen worden in het kader van de Vreemdelingenwet kunnen betrokkenen geen schending van de rechten van verdediging invoeren aangezien dit rechtsbeginsel niet van toepassing is op deze beslissingen. Betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten het toepassingsgebied van art. 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben.

Betrokkenen halen aan dat zij elkaar in België zouden hebben leren kennen en dat zij een duurzame en stabiele relatie zouden hebben. Zij zouden ondertussen samenwonen. Meneer zou afkomstig zijn van Kosovo en Mevrouw van Nepal, ze zouden geen relatie kunnen onderhouden in hun respectievelijk land van herkomst. Men zou niet kunnen verwachten tot Meneer mee naar Nepal zou reizen, hij zou immers de Kosovaarse nationaliteit hebben. Evenmin zou van Mevrouw verwacht kunnen worden dat zij naar Kosovo zou reizen. Betrokkenen zouden niet in staat zijn om een normaal en effectief gezinsleven uit te bouwen in hun land van herkomst, terwijl ze dat in België wel zouden kunnen en effectief zouden doen. Ze zouden hier samenwonen en een gezin vormen en hier een onderkomen hebben. Hun gezin zou niet uit elkaar mogen gehaald worden.

Ze beroepen zich op artikel 8 EVRM.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat zij geen relatie zouden kunnen onderhouden in hun land van herkomst, zijnde Kosovo of Népal. Er wordt niet aangetoond dat Meneer niet naar Nepal zou kunnen gaan om Mevrouw te vergezellen naar haar land, of dat Mevrouw niet naar Kosovo zou kunnen gaan samen met Meneer.

Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Er wordt niet aangetoond dat betrokkenen niet tijdelijk zouden kunnen terugkeren naar hun respectievelijk land van herkomst en dat zij niet tijdelijk van elkaar zouden kunnen gescheiden worden, teneinde zich in orde te stellen met de geijkte procedure. Betrokkenen specificeren verder niet welke artikels van het EVRM er mogelijk geschonden zouden worden bij een terugkeer naar hun land.

Wat betreft het aangehaalde element dat Meneer niets of niemand zou hebben in Kosovo en hij er nog geen jaar zou hebben verbleven alvorens zijn ouders zouden zijn gevlucht, hij geen toekomst zou hebben in Kosovo en hij dan ook niet zou kunnen terugkeren en Mevrouw geen onderkomen meer zou hebben in haar land, haar huis zou zijn vernield en zij nergens meer terecht zou kunnen in haar land, betrokkenen niets of niemand meer zouden hebben in hun land van herkomst, zij destijds alles eh iedereen zouden hebben achtergelaten om hun leven in veiligheid te brengen en zij onmogelijk zouden kunnen terugkeren en de toegevoegde kopijen van de Duitse verblijfstitels van familie van Meneer, de verklaring van de zus van Meneer en de bewijzen van de vernieling van de woning van Mevrouw in Nepal, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat Mevrouw geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in Nepal. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien verklaarde zij zelf bij haar asielaanvraag dat haar ouders en kindje in Nepal zouden wonen.

Voor wat betreft Meneer en het aangehaalde element dat hij nog geen jaar in Kosovo zou hebben verbleven en dat hij daar niets of niemand meer zou hebben en de toegevoegde kopijen van de Duitse verblijfstitels van familie van Meneer en de verklaring van de zus van Meneer, betrokkene toont niet aan

dat hij nergens voor korte tijd in Kosovo terecht zou kunnen in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Het loutere gegeven dat er familieleden van betrokkene in Duitsland zouden verblijven en de louter subjectieve verklaring van betrokkene zijn zus dat ze in Kosovo niets of niemand meer zouden hebben, toont niet aan dat betrokkene in Kosovo nergens tijdelijk zou kunnen opgevangen worden teneinde zich in orde te stellen met de geijkte procedure.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name dat Mevrouw medische problemen zou hebben, zij ernstig ziek zou zijn, zij geen toegang zou hebben tot medische zorgen in haar land, zij een ernstige aandoening zou hebben en zij de juiste medische ondersteuning nodig zou hebben) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Op 03.04.2012 werd Meneer zijn laatste medische aanvraag negatief afgesloten en op 07.01.2013 werd Mevrouw haar laatste aanvraag artikel 9ter negatief afgesloten.

Het staat betrokkenen steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel. Het feit dat verzoekers in het bezit waren van een medisch A.I., kan om dezelfde reden ook niet als een buitengewone omstandigheid worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkenen afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen, zoals hierboven reeds vermeld, niet behandeld worden bij een aanvraag art. 9bis vormt het feit dat zij een A.I. hebben gehad geen reden om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis.

Wat betreft het aangehaalde element dat de beroepsprocedure tegen de beslissing omtrent een aanvraag artikel 9ter nog hangend zou zijn, er dient opgemerkt te worden dat deze beroepsprocedure niet opschortend is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen strafbare feiten zouden hebben gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie)."

Op 19 augustus 2015, met kennisgeving op 9 september 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hoofdens eerste verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt:

*"Naam, voornaam: L., A.
geboortedatum: 04.12.1987
geboorteplaats: Vucitern
nationaliteit: Kosovo*

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als nationaliteit Servië en beweert eveneens gekend te zijn als L., A.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van we, van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort."

Eenzelfde bevel om het grondgebied te verlaten word genomen hoofdens tweede verzoekende partij. Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de volgende exceptie van ontvankelijkheid op in de mate dat het beroep gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissingen:

"2.1. Exceptie van onontvankelijkheid - Gebrek aan belang voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of **moet** de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven." (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds eerder bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van de artikelen 3, 6 en 8 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). “.

2.2. De exceptie vraagt een bespreking van de middelen zodat deze, zoals verder blijkt, geen antwoord in casu behoeft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, dat enkel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, verder bestreden beslissing genoemd, voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. Na het citeren van de bestreden beslissing voeren verzoekers in een eerste grief aan:

“Dat integendeel tot wat door verwerende partij werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekers begrijpen niet waarom verwerende partij tot deze conclusie komt, en wensen te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekers zijn van mening dat hun aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoekers wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien voegde verzoekers de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat hun aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term ‘circonstances exceptionelles’ gelezen moet worden als ‘circonstances extraordinaires’ (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekers kunnen niet terugkeren naar hun land van herkomst om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hun leven zou er in gevaar zijn. Zeker gezien de precarie veiligheidssituatie die er in Nepal heerst na de aardbevingen dd. 25.04.2015. en dd. 12.05.2015 8

Bovendien hebben verzoekers hun leven samen opgebouwd in België. Het is bijgevolg onmogelijk voor verzoekers om een aanvraag in Kosovo of Nepal in te dienen, waar zouden zij terecht kunnen?!

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kunnen verzoekers uit deze motivering niet afleiden waarom verwerende partij dit niet onderzoekt in zijn bestreden beslissing! Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Bovendien wensen verzoekers op te merken dat de onontvankelijkheidsbeslissing een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Er worden tot op heden verblijfstitels toegekend omwille van langdurig legaal verblijf.

Dat het gelijkheidsbeginsel dan ook gerespecteerd dient te worden.

Dat bovendien de bestreden beslissing vernietigd dient te worden, aangezien verwerende partij erin gefaald heeft rekening te houden met alle elementen in het administratief dossier van verzoekers. Tevens dient men ook met het geheel van elementen rekening te houden.

Verwerende partij maakt zelf melding van het feit dat verzoeker gedurende lange periode in het bezit zijn geweest van een AI. Dat verwerende partij weet heeft van het feit dat verzoekster zich in een precare gezondheidstoestand bevindt en bovendien een uniek koppel vormen omwille van het feit dat hij de Kosovaarse en zij de Nepalese nationaliteit heeft.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter op geen enkele manier dat men hier rekening mee heeft gehouden.

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel en de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

De wetgeving inzake regularisatie is nog steeds artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Nergens in artikel 9bis Vw. Staat nergens te lezen dat medische elementen niet behandeld worden in het kader van een aanvraag op basis van art 9bis.

Integendeel zelfs! Kruispunt-Migratie.be vermeldt het volgende: 9

“De rechtspraak aanvaardt deze buitengewone omstandigheden:

- ☐ *Lopende asielprocedure*
- ☐ *Schending van artikel 3 of 8 EVRM*
- ☐ *Administratieve onmogelijkheid*
- ☐ **Medische elementen**
- ☐ *Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden”*

De staatssecretaris of de gemachtigde mag zich dan ook niet in de plaats van de wetgever stellen en nieuwe criteria vermelden!!

Dat verwerende partij dan ook geen wettelijk kader heeft om deze elementen te weren uit de beslissing! Bovendien wensen verzoekers op te merken dat niet louter de medische redenen van belang zijn, maar ook het langdurig legaal verblijf van verzoekster, ten gevolge van deze medische problemen.

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: “Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf.

Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie.”

Dat verwerende partij dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoeker.

Het is flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om met dit alles geen rekening te houden, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing!

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de medische situatie van verzoeker.

Dat verwerende partij dit wel degelijk diende te doen en dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!”

3.3. Er wordt gewezen op het volgende:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij

verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag onontvankelijk is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partijen bij gebreke aan het bestaan van buitengewone omstandigheden. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet verplicht de verwerende partij eerst over te gaan tot het ontvankelijkheidsonderzoek alvorens de elementen die de gegrondheid bepalen te mogen onderzoeken. De verwerende partij mag al dus niet de bepalingen voorzien in de instructie van 19 juli 2009, instructie die is vernietigd, toepassen.

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In hun aanvraag werden volgende elementen aangehaald als zijnde buitengewone omstandigheden:

- theoretische beschouwingen over het begrip “buitengewone omstandigheden” met verwijzing naar standpunt Kruispuntbank
- medische situatie van de tweede verzoekende partij met verwijzing naar de door haar gevolgde procedure en het bezit (tijdelijk) van een attest van immatriculatie
- onmogelijkheid terugkeer naar Nepal door ziekte tweede verzoekende partij en bij gebrek aan onderkomen (huis vernield) al daar en door de aardbevingen; mogelijke schending artikel 3 EVRM
- vrijwaring rechten van verdediging hangende beroepsprocedure betreffende haar afgewezen medische regularisatieaanvraag al waar zij persoonlijk wenst te verschijnen met verwijzing naar artikel 6 EVRM
- duurzame en stabiele relatie tussen verzoekers die een schending van artikel 8 EVRM zou teweegbrengen
- nieuwe elementen van de aanvraag: hun relatie en samenwonen, lang verblijf deels legaal, geen strafbare feiten, medische problemen, integratie waaronder werkbereidheid
- geen banden met herkomstland (-en).

De overige in de aanvraag aangehaalde elementen definiëren verzoekers zelf als zijnde behorend tot de gegrondheidselementen.

De bestreden beslissing beantwoordt al deze elementen. Zo wordt gesteld dat de elementen van integratie, in detail opgesomd in concreto door de bestreden beslissing behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, wat geleet op het voorgaande correct is.

Wat hun verblijf al hier betreft wordt erop gewezen dat hun asielprocedures zijn afgewezen en deze niet onredelijk lang duurden. Er wordt uitgelegd dat het verblijf minstens gedeeltelijk illegaal was en dat niet is aangetoond dat verzoekers niet tijdelijk kunnen terugkeren naar één van de herkomstlanden.

De bestreden beslissing legt uit waarom de redenen betreffende hun onmogelijkheid om terug te keren naar het herkomstland niet kunnen worden aanvaard: *“De duur van de procedures - namelijk minder dan acht maanden voor de asielaanvraag van Meneer, iets meer dan één jaar en één maand voor de*

eerste aanvraag van Mevrouw en minder dan één maand voor de tweede procedure van Mevrouw - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Meneer beweert dat zijn ouders, gezien de problemen in hun land, hun land zouden hebben moeten verlaten. Sinds 1988 zouden zijn ouders in Duitsland verblijven. Mevrouw zou haar land van herkomst zijn ontvlucht, uit schrik voor haar leven. Nepal zou eveneens getroffen zijn door aardbevingen, die het land in puin zouden hebben achtergelaten. Verschillende mensenrechten zouden reeds uitspraken hebben gedaan over de erbarmelijke leefomstandigheden en ook de bevoegde Belgische instanties zouden hebben gesteld dat dat er geen repatriëringen naar Nepal zouden mogen worden uitgevoerd. Betrokkenen zouden onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land. Zij zouden bij een terugkeer in een mensonterende en levensbedreigende situatie terechtkomen. Betrokkenen zouden een doelwit vormen in hun land. Ze voegen mediaberichtgeving met betrekking tot de situatie in Nepal toe.

Wat betreft de verwijzing naar de mediaberichtgeving, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze gaan over de algemene toestand in hun land en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Het inroepen van art. 6 van het EVRM kan eveneens niet weerhouden worden. Dit artikel is immers slechts geldig in burgerlijke en strafrechtelijke zaken en asielrecht is een politiek recht. Inzake administratieve beslissingen die genomen worden in het kader van de Vreemdelingenwet kunnen betrokkenen geen schending van de rechten van verdediging inroepen aangezien dit rechtsbeginsel niet van toepassing is op deze beslissingen. Betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten het toepassingsgebied van art. 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben."

De bestreden beslissing wijst erop dat de medische regularisatieaanvraag is afgewezen, dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op bestuurlijke administratieve beslissingen, gaat in op de reden waarom er geen schending is van artikel 8 EVRM en op de elementen die hun relatie betreffen. Op alle aangehaalde elementen van de aanvraag ook het voorgehouden gebrek aan banden met de herkomstlanden werd wel degelijk een uitvoerig antwoord gegeven.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Vastgesteld wordt dat de eerste bestreden beslissing de grieven in de aanvraag beantwoordt.

Noch de formele noch de materiële motiveringsplicht en artikel 9bis van de vreemdelingenwet is geschonden

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij het begrip "buitengewone omstandigheden", zijnde die omstandigheden die het een aanvrager bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het buitenland in te dienen, respecteert.

Zoals uit de bespreking van de overige grieven blijkt maken verzoekers evenmin aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Waar de verzoekers de bestreden beslissing verwijten dat geen rekening zou zijn gehouden met hun tijdelijk bezit van een attest van immatriculatie is dit onjuist nu de bestreden beslissing er uitdrukkelijk op het derde blad naar verwijst. De bestreden beslissing stelt: *“Het feit dat verzoekers in het bezit waren van een medisch A.I., kan om dezelfde reden ook niet als een buitengewone omstandigheid worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkenen afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen, zoals hierboven reeds vermeld, niet behandeld worden bij aan aanvraag art. 9bis vormt het feit dat zij een A.I. hebben gehad geen reden om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis.*

Waar de verzoekers de verwerende partij verwijten geen rekening te houden met hun medische elementen heeft de bestreden beslissing op goede gronden verwezen naar de afgewezen beslissing aangaande haar medische regularisatievraag, en waarvan haar beroep inmiddels bij arrest 153 683 van 28 oktober 2015 werd verworpen. Verzoekers tonen evenmin belang bij hun grief nu in dit arrest gesteld werd:

“De Raad kan dit niet volgen. Indien de arts-adviseur niet op onredelijke of onzorgvuldige wijze, noch met miskennis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van enig ander rechtsbeginsel, zoals supra werd vastgesteld, tot de conclusie is gekomen dat verzoekster niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar fysieke integriteit en eveneens heeft gemotiveerd dat de aandoening geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is, dan kan niet redelijkerwijs van hem verwacht worden dat hij toch de beschikbaarheid en toegankelijkheid van een niet-noodzakelijke behandeling onderzoekt. In dat geval kan geen onzorgvuldigheid, onredelijkheid of gebrekkige motivering worden weerhouden.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekers met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369), wat in casu niet het geval is.

3.4. Het volgende onderdeel luidt:

“2. Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verzoekers dienden op 06.07.2015 een regularisatieaanvraag in, ondermeer op basis van de instructie van minister Turtelboom en de instructie dd. 19.07.2009

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in zijn discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt – Migratie in samenspraak met verwerende partij en kabinet van staatssecretaris De Block:

De instructie van 19 juli 2009: welke waarde hebben deze criteria?

Op dit moment volgt de VERWERENDE PARTIJ voor de inhoudelijke beoordeling van 9bis aanvragen nog steeds de criteria van de instructie van 19 juli 2009.

☐ *Deze instructie is weliswaar vernietigd door de Raad van State (arrest van 9 december 2009 nr. 198.769: omdat de instructie de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde dat er ‘buitengewone omstandigheden’ moeten zijn, buiten werking zou stellen).*

☐ *Maar de staatssecretaris en de DVZ hebben publiek beloofd en verklaard dat zij de criteria van de instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009).*

□ Toch mag de DVZ geen aanvragen weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de instructie. In zo'n geval zou de instructie onterecht worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden toevoegt aan de wet (Raad van State 5 oktober 2011). De DVZ moet met andere woorden elke 9bis aanvraag op zijn waarde beoordelen, ook als de criteria van de instructie niet voldaan zijn.

De Raad van State schorste via een arrest van 10 april 2006 (nr.157.452) een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

*"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"*¹

1 Beginselen van behoorlijk bestuur, I.Opdebeek, die KEURNE

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie. 11

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.2

2 <http://www.kruispuntmi.be/detail.aspx?id=9624>

3 Beginselen van behoorlijk bestuur, I.OPdebeek, Die Keurne,

Er is tot op heden geen enkele mededeling van verwerende partij of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekommen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin verwerende partij meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat verwerende partij op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

Bovendien neemt verwerende partij nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"³

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef verwerende partij dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathélet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd. 12

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

"Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten."

Ook arrest nr. 80 660 van 4 mei 2012 van uw Raad spreekt zich zeer duidelijk uit over deze zaak: "De voorwaarden van de instructie worden als een dwingende maatregel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de

discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651)”

Dat men in het ene geval het dossier wel aan de instructie toetst, en in het andere dossier dan weer niet, dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Er wordt enerzijds gedweept met de discretionaire bevoegdheid in de zin dat de eerdere richtlijnen die niet vernietigd worden niet dienen gevolgd te worden omwille van de discretionaire bevoegdheid en anderzijds gesteld dat men de discretionaire bevoegdheid niet kan toepassen omwille van de vernietiging van de instructie.

Men vraagt zich af of verwerende partij louter onzorgvuldig is geweest of bewust de keuze heeft gemaakt om de aanvraag van verzoekers niet aan bovenstaande instructie te toetsen noch aan de eerdere instructies m.b.t. tot regularisaties die niet vernietigd werden door de Raad van State. Verzoekers voldoen immers volledig aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden.

Dit maakt een flagrante schending uit van het rechtszekerheidsbeginsel!”

De Raad kan enkel vaststellen dat dit betoog, dat erop gericht is de toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen niet dienstig is.

Er wordt gewezen op het volgende:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag onontvankelijk is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partijen bij gebreke aan het bestaan van buitengewone omstandigheden. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet verplicht de verwerende partij eerst over te gaan tot het ontvankelijkheidsonderzoek alvorens de elementen die de gegrondheid bepalen te mogen onderzoeken. De verwerende partij mag al dus niet de bepalingen voorzien in de instructie van 19 juli 2009, instructie die is vernietigd, toepassen.

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. Verzoekers kunnen uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat in casu het (gehele) betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen in de middelen dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Waar de verzoekende partijen menen dat het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel geschonden wordt door het niet meer toepassen van de instructie, kan de schending van deze beginselen niet worden aanvaard, aangezien het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). In casu werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoekende partijen er zich niet op kunnen beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur ertoe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042) en niet, zoals de verzoekende partij betoogt, op basis van de ‘voorwaarden die in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag’. Het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel laten het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, ‘Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’, in I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33). Ook het redelijkheidsbeginsel is niet geschonden door het niet toepassen van de instructie nu de verwerende partij redelijkerwijze de wet die primeert op een instructie, die overigens vernietigd is, dient toe te passen.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt dan ook niet, nu de verzoekende partij in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245).

De Raad wijst er bovendien op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105 380). Het is aldus niet relevant dat, zoals de verzoekende partij beweert, de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Met deze grief maken de verzoekende partijen derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de

ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Noch de schending van artikel 9bis kan worden vastgesteld, noch de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van dit onderdeel van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekers geenszins aantonen dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

3.5. In een volgend onderdeel stellen verzoekers:

“3. De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkenen sinds februari 2008 in België zouden verblijven en zij geïntegreerd en werkbereid zouden zijn en al deze elementen erop zouden wijzen dat betrokkenen zich wel degelijk zouden aanpassen aan onze levenswijze, zij zich volledig zouden integreren en zij heel veel moeite zouden doen en zij eindelijk rust en stabiliteit zouden hebben gevonden) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Bovendien leggen betrokkenen hier geen enkel stavingstuk van voor.

Verzoekers zijn van mening dat hun langdurig (waaronder lange tijd legaal) verblijf en hun integratie wel degelijk kunnen leiden tot regularisatie en begrijpen niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden.

13

Verwerende partij dient minstens te motiveren waarom hun integratie en langdurig verblijf niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Door middel van deze zin kan verwerende partij alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen en uiteindelijk niet zou kunnen leiden tot regularisatie.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek al het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoekers van mening zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dienen te worden nu duidelijk blijkt dat verwerende partij hun integratie niet betwist.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

14

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf.

Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Dat verwerende partij dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoeker.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verzoekers voldoen dan ook aan de voorwaarden.

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers in zijn geheel te onderzoeken!

Dat zij dan ook onmogelijk kunnen terugkeren!"

Met verwijzing naar punt 3.3. merkt de Raad op dat de verwerende partij wel degelijk met deze elementen rekening houdt doch terecht stelt dat deze elementen behoren tot het onderzoek in de gegrondheidsfase. Zoals gesteld in punt 3.3. legt artikel 9bis van de vreemdelingenwet de verwerende partij op eerst na te gaan of er buitengewone omstandigheden zijn, wat in casu niet het geval is. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Voorts werd onder punt 3.3. al onderzocht of de verwerende partij rekening hield met alle elementen, wat het geval is zodat evenmin de formele motiveringsplicht geschonden is. Verder ontkent de bestreden beslissing niet dat de integratie kan opgebouwd zijn tijdens legaal verblijf.

De grief is ongegrond.

3.6. Het volgend onderdeel stelt:

"4. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Mijnheer zijn asielaanvraag, ingediend op 08.02.2008, werd afgesloten op 02.10.2008 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Mevrouw haar eerste aanvraag, ingediend op 14.02.2008, werd afgesloten op 16.03.2009 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar tweede procedure, ingediend op 28.05.2009, werd afgesloten op 17.06.2009 met de beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken, haar dezelfde dag betekend.

De duur van de procedures- namelijk minder dan acht maanden voor de asielaanvraag van Meneer, iets meer dan één jaar en één maand voor de eerste aanvraag van Mevrouw en minder dan één maand voor de tweede procedure van Mevrouw-was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

15

Verwerende partij faalt erin afdoende te motiveren waarom het feit dat verzoeker al zijn hele leven in Europa verblijft en verzoekster reeds meer dan zeven jaar in België verblijft, geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Verwerende partij heeft gemakkelijks halve de aanvraag onontvankelijk verklaard om deze elementen in de gegrondheid niet te behandelen.

Verwerende partij dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen in het dossier!

Het feit dat een vreemdeling langdurig in een land verblijft waar hij of zij veilig is en meer mogelijkheden heeft dan in zijn eigen land is op geen enkele wijze zich bewust nestelen in illegaal verblijf!

Verzoekers hebben er steeds alles aan gedaan om legaal verblijf te bekomen. Bovendien zijn zij gedurende lange tijd in het bezit geweest van legaal verblijf.

Zij hebben een regularisatieaanvraag ingediend volgens de geldende regelgeving, op basis van bijzondere omstandigheden en hebben in afwachting van een beslissing terzake in België verbleven, waar hun veiligheid gegarandeerd kan worden en waar zij ondertussen perfect geïntegreerd zijn.

Mochten zij België verlaten hebben, zouden zij zelf hun rechten geschonden hebben en zou hun aanvraag zonder voorwerp verklaard geweest zijn.

Verwerende partij stelt dat het langdurig verblijf van verzoekers geen buitengewone omstandigheid kan vormen omdat verzoekers hier zelf verantwoordelijk voor zijn... Deze stelling is totaal absurd!

Dat verzoekers ervoor gekozen hebben hun leven in veiligheid te brengen, hetgeen een menselijke reactie is! Dat zij echter niet verantwoordelijk zijn voor het feit dat de procedure van verzoekers zo lang geduurd heeft, dat dit hen bijgevolg ook niet verweten kan/mag worden!

Bovendien, kunnen verzoekers op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom hun langdurig verblijf en hun integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

Dat verwerende partij rekening dient te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen in het dossier van verzoekers."

In dit onderdeel herhalen verzoekers dat hun lang verblijf een buitengewone omstandigheid is maar verzuimen uit te leggen waarom dit maakt dat het bijzonder moeilijk is in het buitenland de aanvraag in te dienen. Er dient verwezen te worden naar punt 3.3. Voorts stelt de bestreden beslissing niet dat verzoekers zich genesteld hebben in illegaal verblijf. Evenmin kan er vastgesteld worden dat enige procedure die verzoekers hebben ingediend onredelijk lang heeft geduurd.

De bestreden beslissing sluit niet uit dat verzoekers als nog kunnen een machtiging tot verblijf verkrijgen maar stelt enkel vast dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden aanhaalden die verantwoordelijk dat zij zich kunnen buigen op de uitzonderingsbepaling van artikel 9 en 9bis van de vreemdelingenwet met name om hun aanvraag in België in te dienen.

Het onderdeel is ongegrond.

3.7. Het volgend onderdeel stelt:

"5. Meneer beweert dat zijn ouders, gezien de problemen in hun land van herkomst zouden hebben moeten verlaten. Sinds 1988 zouden zijn ouders in Duitsland verblijven. Mevrouw zou haar land van herkomst zijn ontvlucht, uit schrik voor haar leven. Nepal zou eveneens getroffen zijn door aardbevingen, die het land in puin

16

zouden hebben achtergelaten. Verschillende mensenrechten zouden reeds uitspraken hebben gedaan over de erbarmelijke leefomstandigheden en ook de bevoegde Belgische instanties zouden hebben gesteld dat er geen repatriëringen naar Nepal zouden mogen worden uitgevoerd. Betrokkenen zouden onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land. Zij zouden bij een terugkeer in een mensonterende en levensbedreigende situatie terechtkomen. Betrokkenen zouden een doelwit vormen in hun land. Ze voegen mediaberichtgeving met betrekking tot de situatie in Nepal toe.

Wat betreft de verwijzing naar de mediaberichtgeving, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze gaan over de algemene toestand in het land en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van de mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

In eerste instantie wensen verzoekers op te merken dat zij geenszins 'beweren' dat de ouders van verzoekers Kosovo dienden te verlaten uit schrik voor hun leven. Dit blijkt zeer duidelijk uit het administratief dossier.

Het feit dat verwerende partij geweigerd heeft hier enig onderzoek naar te verrichten, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing, schendt dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel!

Bovendien weigert verwerende partij rekening te houden met het feit dat verzoeker nog nooit in Kosovo gewoond of geleefd heeft! Dit is flagrant onredelijk!

Ook verzoekster is al 7 jaar niet meer in haar land van herkomst geweest.

Zij hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bovendien kunnen verzoekers dit niet toepassen op hun persoonlijke situatie, zij kunnen immers niet terugkeren naar hun land van herkomst! Verzoeker heeft nog nooit in Kosovo geleefd en verzoekster is al 7 jaar niet meer in Nepal geweest!

17

Dat zij onmogelijk kunnen terugkeren om aan verwerende partij te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat de situatie in Nepal bovendien verslechterd is omwille van de aardbevingen en het land in puin ligt.

Dat de situatie schrijnend is en verwerende partij weet heeft van deze informatie en hier rekening mee dient te houden in het nemen van de beslissing!

Verwerende partij betekent nu een bevel, maar gaat flagrant voorbij aan het feit dat het laatste recente onderzoek reeds dateert van geruime tijd geleden. Meer nog, voor verzoeker werd er nooit een onderzoek verricht naar de situatie in Kosovo!

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM. Verzoekers begrijpen niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat de nodige informatie wel degelijk beschikbaar was in het dossier van verzoekers, dat verwerende partij op zijn minst de situatie in hun respectievelijke land van herkomst dient te onderzoeken.

Het feit dat verwerende zich uitdrukt in de voorwaardelijke wijs, getuigt reeds van het feit dat men de situatie in Kovo en/of Nepal niet onderzocht heeft!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Het is niet redelijk van verwerende partij om te verwachten dat zij hun leven in gevaar brengen, zodat zij kunnen aantonen dat er een reële dreiging is voor hun fysieke integriteit.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat verwerende stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en men bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt."

Het loutere feit dat verzoekers schrik hebben voor hun leven, bewering niet door het minste element gestaafd, volstaat niet om een buitengewone omstandigheden aan te tonen. Indien verzoekers over ernstige argumenten beschikken kunnen zij een asielaanvraag indienen. Evenwel voeren zij geen enkel persoonlijk element toe dat nieuw is tegenover hun asielmotieven voordien kenbaar gemaakt.

Wat de tweede verzoekende partij betreft, wordt eraan herinnerd dat geen geloof werd gehecht aan haar asielrelaas, wat is bevestigd in arrest 24453 van de Raad. Het louter gegeven dat er inmiddels natuurrampen zijn gebeurd in Nepal is niet afdoend om een buitengewone omstandigheden aan te tonen nu de tweede verzoekende partij evenmin aantoonst dat zij zich dient te begeven om haar aanvraag in te dienen naar deze gebieden. De tweede verzoekende partij trekt fel van leer tegen de bestreden beslissing maar laat zelf na enige concrete aanduidingen te geven. Het gegeven dat zij zeven jaar niet meer in het herkomstland is geweest duidt evenmin aan waarom zij niet desgevallend tijdelijk kan terugkeren. Zoals de bestreden beslissing terecht stelt volstaat de verwijzing naar mediaberichtgeving op zich niet.

Waar eerste verzoeker voorhoudt nooit in Kosovo te hebben gewoond blijkt uit het administratief dossier dat de Raad in haar arrest 16 781 van 30 september 2008 oordeelde: "(...) Er ligt in het dossier geen enkele indicatie voor dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou hebben gehad of zou kunnen hebben. Verzoeker verklaarde zelf geen noemenswaardige problemen te hebben ondervonden met de inwoners van Kosovo, buiten het feit dat hem teveel geld werd aangerekend voor een overnachting. Tegenover de vaststelling van de verwerende partij dat hij dit kon vermijden door een huis te huren, stelt verzoeker thans dat hij daarvoor geen geld had en woningen niet beschikbaar zijn voor Ashkali. Evenwel verklaarde verzoeker tijdens het gehoor enkel dat hij zo snel mogelijk weer wou vertrekken, zodat hetgeen hij thans stelt in zijn verzoekschrift post-factum is, en niet dienstig. Wat er ook van zij, verzoeker maakt niet aannemelijk dat het gegeven dat hij teveel zou moeten hebben betalen voor een overnachting in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou kunnen

uitmaken. Het argument dat iedereen op straat gewapend rondloopt en niemand er voor terugdeinst om iemand om te brengen voor wat geld, is een loutere bewering, die evenmin dienstig kan worden aangebracht.(...)"

Deze bewering in het verzoekschrift is totaal ongeloofwaardig.

Verzoekers laten na enig nieuw element naar voren te brengen betreffende hun vrees voor hun leven.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In casu brengen verzoekers geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor folteringen of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Zij leggen niet het minste bewijs neer dat hun beweringen hieromtrent kan staven. Er weze nog opgemerkt dat op de laatste pagina van het verzoekschrift onder inventaris verzoekers verwijzen naar stuk 3 en 4 die evenwel niet zijn toegevoegd aan het verzoekschrift.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat afdoend werd gemotiveerd aangaande de voorgehouden vrees die verzoekers kenbaar maakten voor het nemen van de bestreden beslissing. De overige beginselen aangehaald in het onderdeel zijn, met verwijzing naar punt 3.4 evenmin geschonden.

3.8. Het volgend onderdeel stelt:

“6. Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs, terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Verzoekers bevinden zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Nepal of Kosovo een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Wanneer verzoekers zouden moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Nepal werd op 25 april II. en 12 mei 2015 getroffen door aardbevingen die het land in puin achterliet.

Dat verschillende mensenrechten zich reeds uitspraken over de erbarmelijke leefomstandigheden en ook de bevoegde Belgische instanties gesteld hebben geen repatriëringen naar Nepal uit te voeren.

Dat dit uiteraard nieuwe, uitzonderlijke omstandigheden zijn.

Desondanks werd de bestreden beslissing slechts op 19.08.2015 genomen. Bijgevolg mag men er redelijkerwijze van uitgaan dat verwerende partij rekening dient te houden met deze nieuwe, uitzonderlijke situatie en zorgvuldig dient te onderzoeken of verzoekster kan terugkeren, zeker gezien het feit dat verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten mocht ontvangen.

Het feit dat verwerende partij dit niet gedaan heeft, vormt dan ook een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Verzoekers zijn uit hun land van herkomst gevlucht omwille van problemen. Indien zij terugkeren naar Nepal of Kosovo zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. 19

Verzoeker heeft nog nooit in Kosovo gewoond en ook verzoekster is al meer dan zeven jaar niet meer in Nepal geweest.

Zij kunnen bijgevolg dus ook niet terugkeren want zij kunnen nergens terecht en hebben er geen verblijfplaats meer, zelfs niet voor een eventuele tijdelijke terugkeer.

Hoe kunnen zij geacht worden terug een leven op te bouwen in Nepal of Kosovo, als zij daar al jaren niet meer geweest zijn, het land in puin is en zij vrezen voor hun leven??

Zij hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren. Dat zij hun land van herkomst reeds dienden te ontvluchten om hun leven in veiligheid te kunnen brengen.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM. Verzoekers begrijpen niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

*Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.
Bovendien kan men, in hoofde van verzoeker, bezwaarlijk spreken over een 'land van herkomst' verzoeker heeft er immers nooit gewoond!"*

In weze herhalen verzoekers het gestelde besproken in punt 3.7. Het volstaat naar dit punt te verwijzing ter beantwoording.

3.9. Het volgend onderdeel stelt:

"7. Het invoeren van art 6 van het EVRM kan eveneens niet weerhouden worden. Dit artikel is immers slechts geldig in burgerlijke en strafrechtelijke zaken en asielrecht is een politiek recht. Inzake administratieve beslissingen die genomen worden in het kader van de Vreemdelingenwet kunnen betrokkenen geen schending van de rechten van verdediging invoeren aangezien dit rechtsbeginsel niet van toepassing is op deze beslissingen. Betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten het toepassingsgebied van art 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, is art 6 van het EVRM wel degelijk van toepassing in het dossier van verzoekers!

Verzoekster ging in beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 07.01.2013. Deze procedure is momenteel nog lopende.

Dat zij zich beroept op artikel 6 van het EVRM, dat zij recht heeft op een eerlijk proces en dat zij in afwachting hiervan in België kan verblijven. Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld.

De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden onzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dat zij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en haar rechten te vrijwaren, zeker gezien de ernst van de medische situatie. (Zoals uw Raad reeds bepaald heeft in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013, zie verder)

Uit de bestreden beslissing blijkt echter op geen enkele manier dat hier rekening mee gehouden is.

Verzoekster heeft er alles aan gedaan om legaal verblijf te bekomen. Het is bovendien levensnoodzakelijk dat ze dit terug bekomt en adequaat behandeld wordt voor haar medische aandoeningen.

Dat het onredelijk is van verwerende partij om te verwachten dat verzoekster het leven dat zij in alle veiligheid in België heeft opgebouwd, samen met haar partner, zou vergooien!

Dat art 6 EVRM wel degelijk van toepassing is!

Zij diende een regularisatieaanvraag in op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat tijdens de gehele procedure nooit een grondig onderzoek ten gronde is gebeurd naar de aandoeningen van verzoekster en/of de mogelijkheid tot behandeling in Nepal.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dit wordt bovendien keer op keer bevestigd door uw Raad.

Arrest 92 397 van 29 november 2012 van uw Raad stelt: "Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in die zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert." 21

Ook arrest nr. 108 524/II van uw Raad maakt diezelfde overweging:

"Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM,

geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.'

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van de kinderen van verzoekster in gevaar is, indien verzoekster en haar kinderen dienen terug te keren naar Nepal/Kosovo.

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. 4

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekster wel degelijk in gevaar is, indien verzoekster dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst correct, volledig en individueel te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

"The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.)"

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013: "Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

Dat dit in casu het geval is. De medische aanvraag van verzoekster werd immers nooit uitgebreid en zorgvuldig onderzocht."

Deze grief is achterhaald en heeft geen belang meer nu verzoekers de schending aanvoeren van artikel 6 EVRM omdat tweede verzoekende partij in persoon zich wenst te verdedigen in het beroep dat zij aantekende bij de Raad tegen de afwijzende beslissing aangaande haar aanvraag gegrond op artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Immers werd bij arrest 153 683 van 28 oktober 2015 haar vordering afgewezen en het beroep verworpen.

Bovendien: beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het onderdeel is onontvankelijk.

In de mate dat verzoekers menen dat door de ziekte van de tweede verzoekende partij artikel 3 EVRM is geschonden en het rechtzekerheidsbeginsel volstaat de verwijzing naar dit voormeld arrest dat heeft onderzocht dat de ambtenaar-geneesheer op goede gronden kon stellen dat de ziekte niet onder toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet viel. Er wordt in het arrest geoordeeld dat: *"De Raad meent dat uit het advies van de arts-adviseur, waarnaar de bestreden beslissing verwijst en dat er dus integraal deel van uitmaakt, duidelijk blijkt op basis van welke medische attesten hij zijn advies heeft gestoeld nu deze in detail zijn opgesomd en waarom hij van oordeel is dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch aan een ziekte lijdt die een reëel risico is op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. De arts-adviseur erkent dat verzoekster lijdt aan een vasculaire malformatie aan de*

voet, doch meent dat de behandeling die verzoekster krijgt een behandeling is met “technieken die geen zekerheid geven over een goed en blijvend resultaat voor een aandoening die in essentie eigenlijk niet dient behandeld te worden”. Hij stelt dat de afwezigheid van behandeling geen invloed heeft op de levensverwachting of de fysieke integriteit van betrokkene, dat verzoekster kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.” Zodat de verzoekers de schending van de door haar aangehaalde bepalingen niet aannemelijk maakt. Verzoekers kunnen niet ernstig voorhouden dat de medische problematiek niet werd onderzocht.

3.10. Het volgende onderdeel stelt:

“8. Betrokkenen halen aan dat zij elkaar in België zouden hebben leren kennen en dat zij een duurzame en stabiele relatie zouden hebben. Zij zouden ondertussen samenwonen. Meneer zou afkomstig zijn van Kosovo en Mevrouw van Nepal, ze zouden geen relatie kunnen onderhouden in hun respectievelijk land van herkomst. Men zou niet kunnen verwachten dat Meneer mee naar Nepal zou reizen, hij zou immers de Kosovaarse nationaliteit hebben. Evenmin zou van Mevrouw verwacht kunnen worden dat zij naar Kosovo zou reizen. Betrokkenen zouden niet in staat zijn om een normaal en effectief gezinsleven uit te bouwen in hun land van herkomst, terwijl ze dat in België wel zouden kunnen en effectief zouden doen. Ze zouden hier samenwonen en een gezin vormen en hier een onderkomen hebben. Hun gezin zou niet uit elkaar mogen gehaald worden.

Ze beroepen zich op artikel 8 EVRM.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat zij geen relatie zouden kunnen onderhouden in hun land van herkomst, zijnde Kosovo of Nepal. Er wordt niet aangetoond dat Meneer niet naar Nepal zou kunnen gaan om Mevrouw te vergezellen naar haar land, of dat Mevrouw niet naar Kosovo zou kunnen gaan samen met Meneer.

Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Er wordt niet aangetoond dat betrokkene niet tijdelijk zouden kunnen terugkeren naar 23

hun respectievelijk land van herkomst en dat zij niet tijdelijk van elkaar zouden kunnen gescheiden worden, teneinde zich in orde te stellen met de geijkte procedure.

Verzoekers vormen een duurzame gezinscel! Dat zij niet uit elkaar gehaald mogen worden!

Verzoekers wonen samen en vormen een gezin. Dat een eventuele terugkeer wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8.

Kruispunt-migratie.be erkent dat een schending van art 8 een buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Verwerende partij faalt er echter in afdoende te motiveren waarom dit niet van toepassing is in het dossier van verzoekers.

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel.

Indien verzoekers worden geacht terug te keren naar hun respectievelijke land van herkomst, is er wel degelijk sprake van een breuk van de familiale relaties.

Verwerende partij merkt op dat niet wordt aangetoond wordt dat verzoeker niet mee naar Nepal of verzoekster niet mee naar Kosovo zou kunnen reizen. Dit is echter onredelijk.

Het mag duidelijk zijn dat verzoekers geen gezinsleven kunnen opbouwen in Kosovo, geen van beiden hebben er ooit gewoond en verzoekster zou er illegaal zijn. Ook in Nepal hebben verzoekers geen onderkomen en zou verzoeker illegaal zijn.

De enige manier voor verzoekers om een gezinsleven te onderhouden is in België!

Verwerende partij schendt in haar beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”⁵

Verzoekers begrijpen niet waarom het feit dat zij een gezin vormen en samenwonen geen buitengewone omstandigheid kan vormen!

Dat verwerende partij het dossier van verzoekers dan ook grondig dient te onderzoeken. Een eventuele terugkeer naar Kosovo of Nepal zou wel degelijk een schending van art 8 van het EVRM uitmaken. Het feit dat verwerende partij onvoldoende rekening houdt met het feit dat zij een gezin vormen, is een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Bovendien is er, indien verzoekers dient terug te keren naar hun respectievelijke land van herkomst, wel degelijk sprake van een disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven!

Een eventuele repatriëring van verzoeker, zou een schending van art 8 van het EVRM uitmaken!

Dat een eventuele repatriëring van verzoekers wel degelijk een schending van art 8 van het EVRM zou uitmaken!

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat.

Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. 25

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormen zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Bijgevolg dient hun recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van hinderpalen die een eventuele terugkeer naar Kosovo of Nepal onmogelijk maken!

Waar zouden verzoekers terecht kunnen?! Waar moeten zij verblijven? In Kosovo, waar verzoeker nooit gewoond heeft en verzoekster illegaal is? Of in Nepal? Waar verzoekster geen onderkomen meer heeft en verzoeker illegaal is?!

Dat deze gedachte onaanvaardbaar is voor verzoekers en zij in een mensonterende en levensbedreigende situatie zouden terechtkomen!

Dat dit een schending zou uitmaken van art 8 EVRM.

Verwerende partij merkt zelf op dat er een schending van art 8 van het EVRM wordt aangehaald! Het is absurd om onvoldoende rekening te houden met het gezinsleven van verzoekers.

Tevens dient in dergelijke situatie een belangenafweging te worden gemaakt!

Zelfs indien er slechts sprake zou zijn van een "eventueel tijdelijke verwijdering", dient men er rekening mee te houden dat deze "tijdelijke verwijdering" niet te verantwoorden is.

Ook een tijdelijke verwijdering maakt een ernstige schending uit van het familieleven van verzoekers, daar niemand hiermee gebaat is! Hier hebben zij een onderkomen en vormen zij een gezin! 26

Het familieleven van verzoekers, die geen strafbare feiten gepleegd hebben en bijgevolg geen gevaar betekenen voor de Belgische maatschappij of samenleving, dient gerespecteerd te worden!

De enige manier voor dit gezin om een stabiel gezinsleven op te bouwen, is in België!

Dat er bijgevolg wel degelijk sprake is van inmenging in het gezins- en privéleven van verzoekers.

Gezien de jarenlange en hechte relatie en het feit dat ze een gezin vormen is de tijdelijke verwijdering ook een onnodige en overbodige maatregel en miskent dit de belangen van dit gezin.

Verzoekers beweren dat zij door de bestreden beslissing gescheiden zullen worden maar tonen dit niet aan. Zij beperken hun betoog door het louter poneren van een onmogelijkheid en te stellen dat telkens

één van hen illegaal in het land van de andere zou moeten verblijven, waarbij zij eraan voorbijgaan dat ook in België zij illegaal verblijven.

Er wordt opgemerkt dat het loutere feit van een gezin te vormen geen vrijgeleide is om zich te beroepen op enige vrijstelling van de wettelijke verplichting buitengewone omstandigheden aan te tonen.

De bestreden beslissing stelt terecht dat niet is aangetoond dat zij elkaar niet kunnen vergezellen. Bovendien gaan verzoekers voorbij aan het motief dat een tijdelijke verwijdering tussen de partners geen breuk van de familiale relaties betekent. De verwerende partij merkt terecht op dat in casu de verzoekers niet over een voortgezet verblijf beschikken zodat enkel moest nagegaan worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privéleven en familieleven te handhaven en ontwikkelen en dat de bestreden beslissing terecht stelt dat niet is aangetoond dat het gezinsleven niet elders kan ontwikkeld worden. De opmerkingen in de nota met betrekking tot artikel 8 EVRM zijn terecht. Enige onzorgvuldigheid in de bestreden beslissing kan niet worden vastgesteld.

Het onderdeel si ongegrond.

3.11. Het volgend onderdeel stelt:

“9. Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name dat Mevrouw medische problemen zou hebben, zij ernstig ziek zou zijn, zij geen toegang zou hebben tot medische zorgen in het land, zij een ernstige aandoening zou hebben en zij de juiste medische ondersteuning nodig zou hebben) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Op 03.04.2012 werd Meneer zijn laatste medische aanvraag negatief afgesloten en op 07.01.2013 werd Mevrouw jaar laatste aanvraag artikel 9ter negatief afgesloten.

Het staat betrokkene steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot de vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel/ Het feit dat verzoekers in het bezit waren van een medisch AI, kan om dezelfde reden ook niet als een buitengewone omstandigheid worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkenen afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen, zoals hierboven reeds vermeld, niet behandeld worden bij een aanvraag art 9bis vormt het feit dat zij een A.I. hebben gehad geen 27

reden om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art 9bis.

Wat betreft het aangehaalde element dat de beroepsprocedure tegen de beslissing omtrent een aanvraag artikel 9ter nog hangende zou zijn, er dient opgemerkt te worden dat deze beroepsprocedure niet opschortend is.

Dat verzoekers zeer goed op de hoogte zijn van het feit dat er procedures zijn op basis van art 9bis en art 9ter Vreemdelingenwet om geregulariseerd te worden. Beiden werden dan ook ingediend.

Toch zijn van mening dat deze elementen wel degelijk in overweging dienen genomen te worden inzake hun aanvraag op basis van art 9bis van de vreemdelingenwet.

De medische toestand van verzoekster maakt immers een buitengewone omstandigheid uit, waardoor verzoekers hun aanvraag niet in het buitenland kunnen indienen.

Kruispunt-migratie.be vermeldt immers het volgende:

“Medische elementen

Sommige rechtspraak aanvaardt medische elementen als buitengewone omstandigheid voor een 9bis-aanvraag.

Maar als je een verblijf van minstens een jaar aanvraagt alleen omwille van een ziekte, dan moet je een aanvraag indienen voor een medische regularisatie (9ter), en niet voor een humanitaire regularisatie (9bis)

In andere gevallen kan je een humanitaire regularisatie (9bis) aanvragen. In je aanvraag kan je medische elementen inroepen als buitengewone omstandigheid. Dien je gelijktijdig een 9bis-aanvraag en een 9ter-aanvraag in? Dan moet DVZ de afwijzing van de medische elementen in je 9bis-aanvraag motiveren. En mag DVZ niet alleen verwijzen naar artikel 9ter Verblijfwet (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 17 februari 2010, 38.847, en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 29 april 2010, nr. 42.699)."

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat verwerende partij het dossier van verzoekers onzorgvuldig behandeld heeft.

Zoals blijkt uit arrest nr. 42.699 van 29.04.2010 diende verwerende partij te motiveren waarom de aangehaalde medische elementen niet volstaan.

In casu wordt dit niet gedaan. Integendeel zelfs, men verwijst naar het feit dat verzoekster reeds een regularisatieaanvraag op basis van art 9ter indiende, zonder rekening te houden met het geheel van elementen.

Verzoeker diende immers een beroep in tegen de negatieve beslissing dd. 07.01.2013, deze is momenteel nog lopende. 28

Alhoewel dit duidelijk blijkt uit het administratief dossier, blijkt op geen enkele manier uit de bestreden beslissing dat men hier rekening mee heeft gehouden.

Dat dit echter flagrant onzorgvuldig is! Indien de bestreden beslissing vernietigd zal worden, zal verzoekster immers opnieuw in het bezit van een AI gesteld worden.

Omwille van deze verregaande gevolgen, dient verwerende partij hier wel degelijk rekening mee te houden in het dossier van verzoeker.

Verzoekster is ernstig ziek en heeft de juiste medische ondersteuning nodig, die zij in haar land van herkomst niet kan krijgen.

Gelieve in de bijlage verschillende medische documenten terug te willen vinden, waaruit duidelijk blijkt dat verzoekster tot op heden medisch behandeld en begeleid wordt.

Het is dan ook flagrant onredelijk van verwerende partij om hier geen rekening mee te houden.

Integendeel tot wat verwerende stelt, dienen zij hier wel degelijk rekening mee te houden in de beoordeling van de aanvraag, zoals ook blijkt uit de berichtgeving op Kruispunt-Migratie. be.

Het feit dat zij dit weigeren te doen, maakt een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel EN het motiveringsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."6

6 Administratieve rechtsbibliotheek, "Beginselen van behoorlijk bestuur", Die Keure, 2006, p102

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen, en dus eveneens met het feit dat verzoeker een ernstige aandoening heeft.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken! 29

Bovendien schendt verwerende partij eveneens de motiveringsplicht.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden). 7

Indien verwerende partij van mening is dat zij geen rekening dienen te houden met de medische toestand van verzoekster, dienen zij dit uitgebreid en gefundeerd te motiveren.

Verzoekers kunnen uit de bestreden beslissing op geen enkele manier afleiden waarom verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster een ernstige aandoening heeft, waardoor zij in Nepal in een mensonterende en levensbedreigende situatie zou terechtkomen en dit geen buitengewone omstandigheid vormt.

Bovendien werd er nooit onderzocht of verzoekster de nodige medische zorgen kan krijgen, indien zij naar Kosovo reist, samen met haar partner.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht flagrant schendt”

In casu maken verzoekers niet aannemelijk dat de medische problematiek van de tweede verzoekende partij een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Er kan worden verwezen naar punt 3.9. waar gebleken is dat de tweede verzoekende partij niet lijdt aan een ziekte die valt onder toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zoals vastgesteld in het onder punt 3.9. geciteerde arrest. De verwerende partij kon bijgevolg volstaan met de verwijzing naar de door tweede verzoekende partij gevoerde procedure om te besluiten dat haar medische problematiek geen buitengewone omstandigheid is. De verwijzing naar het standpunt Kruispunt-migratie doet aan het voorgaande geen afbreuk. Voorts mist het betoog wat er zou gebeuren als de afgewezen aanvraag gesteund op artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou vernietigd worden feitelijke grondslag nu het beroep werd verworpen: zie punt 3.7. Noch de zorgvuldigheidsplicht, noch de motiveringsplicht zijn geschonden. In de mate dat verzoekers stellen dat niet met alle elementen is rekening gehouden verwijst de Raad naar punt 3.3.

3.12. Het volgende onderdeel stelt:

“10. Bijna elke migrant- zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren- die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het “vrijwillige terugkeerprogramma” bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers- de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer.

De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie).

De verwijzing naar Fedasil of het IOM is onaanvaardbaar voor verzoekers.

Daar waar verwerende partij in andere dossiers stelt dat het verblijf in het land van herkomst niet opweegt tegen dat in België, weigert men in dit dossier de omgekeerde afweging te maken.

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Verzoeker heeft zijn hele leven op het Europees grondgebied verbleven! Dat hij onmogelijk kan gerepatriëerd worden naar Kosovo, aangezien hij daar niets of niemand heeft.

Bovendien voegde verzoeker bij zijn aanvraag verblijfstitels van zijn familieleden die in Europa verblijven.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter op geen enkele manier dat verwerende partij hier rekening mee heeft gehouden of enige afweging heeft gemaakt in het dossier mbt het feit dat de hele familie van verzoeker legaal in Europa verblijft.

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel en dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

Dat het voor verzoekers niet duidelijk is hoe het IOM hen kan beschermen in hun land van herkomst.

Deze instantie is verantwoordelijk voor de praktische organisatie van de terugkeer naar het land van herkomst. Het kan hun veiligheid niet garanderen.

Dat het voor verzoekers bijgevolg onbegrijpelijk is waarom verwerende partij deze instantie aanhaalt in zijn beslissing. Verzoekers kunnen niet terugkeren naar hun land van herkomst, aangezien hun leven er in gevaar is!

Dat zij hun leven hier in alle veiligheid hebben opgebouwd.

Het is onredelijk van verwerende partij om hem door te verwijzen naar reïntegratieprogramma's, en zo de Staat ten laste te zijn, terwijl zij in België een leven hebben opgebouwd en zelf voor hun onderhoud kunnen instaan.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht. De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Bijgevolg,

Dat verzoekers van mening zijn dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden en gegrond diende te worden verklaard.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op : - de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard; - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. § 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard : 1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure; 32

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoekers van mening zijn, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indienden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekers wel degelijk voldoen aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekers ten gronde moest behandeld worden en gegrond is.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Tevens dient te worden opgemerkt dat een aanvraag 9bis gebaseerd dient te zijn op humane gronden en dat hier meer dan redenen genoeg zijn om het verblijf van verzoekers te regulariseren!

Dat verzoekers helemaal niet inzien waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers en het geheel van elementen.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Het lijkt alsof verwerende partij uit het oog is verloren dat een aanvraag op basis van artikel 9bis nog steeds een aanvraag is op basis van humanitaire redenen!

Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de ratio legis van art 9bis geschonden is door verwerende partij.

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen in het dossier van verzoekers, waaronder hun langdurig (en legaal) verblijf, het feit dat verzoekers een blanco strafblad hebben, hun blijf van integratie, hun werkbereidheid, de medische aandoening van verzoeker ...

Dat verzoekers dan ook vragen huidige beslissingen te willen vernietigen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

Vooreerst wordt er opgemerkt dat een feit dat voor verzoekers onaanvaardbaar is, nog niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoekers herhalen hun grieven en theoretische uiteenzettingen over bepalingen en beginselen al voordien aangehaald. Zij stellen weerom dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden zonder enige

concrete aanduiding. Zij herhalen eerder aangehaalde feitelijke elementen. Het volstaat dan ook te verwijzen naar de voorgaande onderdelen.

Waar het hen onbegrijpelijk voorkomt waarom in de bestreden beslissing het bestreden motief is aangehaald, is dit irrelevant nu de bestreden beslissing hen niet verplicht hiervan gebruik te maken maar louter een helpende hand toesteekt die verzoekers al dan niet naast zich kunnen neerleggen.

Waar verzoekers de bestreden beslissing nog verwijten geen rekening te houden met het feit dat de hele familie van eerste verzoeker legaal in Europa verblijft, ziet de Raad de relevantie niet in en wordt er opgemerkt dat de bestreden beslissing gewag maakt van het verblijf van de ouders van eerste verzoeker in Duitsland sedert 1988 zodat de grief feitelijke grondslag mist. Voorts werd reeds geoordeeld dat verzoekers niet aantonen dat hun herkomstland geen veilig oord kan zijn.

De verzoekers maken de schending van de door hen aangehaalde bepalingen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk. Evenmin is artikel 9bis geschonden (zie ook punt 3.3.).

Samen met de verwerende partij wordt er vastgesteld dat het middel in haar geheel ongegrond is.

3.13. In een tweede middel gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing wordt gesteld:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van hun aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden

Dit werd nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad:

‘Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers , met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.’ 34

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van verwerende partij.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten –enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Ook arrest nr. 123 355 van 29.04.2014 van uw Raad is zeer duidelijk: “Een en ander blijkt overigens ook uit een samenleving van de beide bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum, de eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché (P.F.), der tweede bestreden beslissing wordt vervolgens andermaal genomen en ondertekend door diezelfde attaché (P.F.). Daarenboven werden beide bestreden beslissingen op precies dezelfde dag genomen nadat een antwoord op de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet drie een half jaar op zich liet wachten. Zij is dus genomen naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing en wordt bijgevolg mede uit het rechtsverkeer genomen.”

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten mochten ontvangen, zonder dat verwerende partij enig onderzoek verricht naar de situatie in het land van herkomst. Dat dit flagrant onzorgvuldig is en de bestreden beslissingen dan ook vernietigd dienen te worden!

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat het bevel om deze redenen dan ook vernietigd en geschorst dient te worden.”

De Raad herhaalt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed

moeten zijn, tot doel hebben de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De tweede en derde bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt omdat de verzoekers niet aantonen over een internationaal paspoort te beschikken voorzien van een geldig visum, hetgeen de verzoekers ontkennen noch weerleggen.

De verzoekende partijen tonen niet aan waaruit zij afleiden dat in de motieven van de tweede en derde bestreden beslissing dient te worden verwezen naar de geweigerde regularisatieaanvraag, die de eerste bestreden beslissing betreft en hen werd ter kennisgegeven. De Raad merkt op dat het twee onderscheiden beslissingen betreft met een eigen rechtsgrond en eigen rechtsgevolgen. De eerste bestreden beslissing werd afgegeven omdat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd bevonden, meer bepaald omdat de verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben aangevoerd in de zin van genoemde bepaling, terwijl weliswaar op dezelfde dag een bevel om het grondgebied werd uitgereikt omdat zij niet over een geldig visum beschikken.

Waar de verzoekers verwijzen naar en citeren uit arresten nr. 77 128 en 77 130 van de Raad waaruit zou blijken dat *“een beslissing die bestaat uit twee componenten – enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is”*, dient te worden opgemerkt dat deze verwijzing niet dienstig is. Immers in genoemde arresten bestaat de bestreden beslissing uit een beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 21, terwijl er in casu sprake is van enerzijds een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Aldus is er geen sprake van een vergelijkbare situatie. Overigens hebben de arresten in het Belgisch rechtssysteem geen precedentswaarde.

De motivering van de tweede en derde bestreden beslissing zoals hierboven vermeldt, is afdoende. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Voorts werd er een onderzoek verricht naar de elementen die verzoekers aanhaalden betreffende hun herkomstland.

Voor het overige is het gehele betoog erop gericht aan te tonen dat, aangezien er sprake zou zijn van ondeelbare beslissingen, de vernietiging van de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat ook de tweede bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Uit het voorgaande blijkt echter dat geen gegrond middel werd aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing zodat het beroep verworpen wordt in zoverre het is gericht tegen deze beslissing. Bovendien blijkt uit het voorgaande allerminst dat er sprake is van ondeelbare beslissingen.

De verzoekers kunnen niet worden bijgetreden.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN